

SECTIO II. DE ECCLESIA CHRISTI

160. Quoniam Christus non modo tradidit religiosam doctrinam, sed Ecclesiam quoque seu coetum religiosum fundavit sub forma verae et strictae societatis, quae esset veluti Religio vera in concreto, seu corpus ubi Religio ipsa vivere et operare posset: postquam de Fide Catholica tractans, in huius Partis Sectione Prima Synodus nostra aliqua praecepit, nunc, in Secunda Sectione, iuxta praedictum, de Christi Ecclesia, ipsiusmet Fidei oraculo, agendum est nobis, ut propositum, quod circa Dogma Concilium Provinciale I Guadalaxarense in praxim adducere cogitavit, perficiatur.

161. Tria vero tantum quoad Ecclesiam Christi summatim volumus attingere tribus in sequentibus Titulis: 1° De Ecclesia natura et constitutione; 2° De Summo Pontifice; 3° De Sacris Ecclesiae Romanae Congregationibus.

TITULUS I.

DE ECCLESIAE NATURA ET CONSTITUTIONE

162. Unigenitus Dei Filius societatem in terris constituit, quae Ecclesiae dicitur, cui excelsum divinumque munus in omnes saeculorum aetates continuandum transmisit, quod Ipse a Patre acceperat; ac Deus ipse magistratus assignavit, qui eidem potestate praesent. Haec societas, quamvis ex hominibus constet non secus ac civilis communitas, tamen, propter finem sibi constitu-

tum atque instrumenta, quibus ad finem contendit, supernaturalis est et spiritualis; atque idcirco distinguitur ac differt a societate civili; et quod plurimum interest, societas est genere et iure perfecta, cum adiumenta ad incolumitatem actionemque suam necessaria, voluntate beneficioque Conditoris sui omnia in se et per seipsam possideat. Sicut finis, cui tendit Ecclesia longe nobilissimus est, ita eius potestas est omnium praestantissima, neque imperio civili potest haberi inferior, aut eidem esse ullo modo obnoxia. Hanc igitur Matrem nostram et Magistram infallibilem agnoscimus, atque confitemur veram esse et perfectam societatem, supernaturalem ac divinam origine, fine, mediis, auctoritate, ideoque supernam et omnibus humanis societatibus superiorem, cuius est iure et natura eius praesse, regere et gubernare, leges ferre, leges sancire, devios punire et bona mobilia et immobilia ad eius constitutionem pertinentia tanquam perfecta societas possidere. Hinc igitur:

163. Omnes errores catholicae doctrinae circa Ecclesiam adversantes reiicimus et damnamus, sicut in suis Apostolicis Litteris, ac in Syllabo, Encyclicae *Quanta cura* adnexo, Pius IX ven. mem. damnavit.

164. Omni studio inculcandum est Ecclesiam, etsi a civili societate diversam, non illi adversam esse: utriusque enim societatis, licet modo diverso, pro diverso eorum ordine ac fine, auctor cum sit Deus, ex ipsa rerum natura, nec pugna, nec oppositio inter easdem haberi potest; et quamvis Ecclesiae et civilis reipublicae potestas sit distincta, amicum tamen consortium optat Ecclesia et non nisi infausta et religioni et principatui ominatur ex eorum votis, qui Ecclesiam a regno separari mutuamque imperii cum sacerdotio concordiam abrumpi discipiunt.

165. Volumus ergo ac monemus, ut hanc veram doctrinam de Christi Ecclesia discant et firmiter teneant fideles nostrarum Dioecesium.

166. Denique ad inculcandum verum conceptum, quem omnes efformaturi sumus nobis de Christi Ecclesia, nihil tam aptum quam sublimis illa Epistola Encyclica circa Unitatem Ecclesiae, a S. P. Leone XIII nuper edita, cuius lectionem ac meditationem cunctis fidelibus nobis commissis.

TITULUS II.

DE SUMMO PONTIFICE

167. Patres huius Provincialis Synodi, memores verborum D. Bernardi, ubi egregius scriptor, in suo 2° Libro *De Consideratione*, cap. 8°. docens ac explicans doctrinam, quam semper Ecclesia Romana tenuit circa R. Pontificem, sic ait, Papam Eugenium III alloquens: « Tu es cui claves traditae, cui oves creditae sunt. Sunt quidem et alii coeli ianitores, et gregum pastores: sed tu tanto gloriosius quanto et differentius utrumque prae caeteris nomen haereditasti. Habent illi sibi assignatos greges, singuli singulos: tibi universi crediti, uni unus. Nec modo ovium, sed et pastorum tu unus omnium pastor. Unde id probem quaeris? Ex verbo Domini. Cui enim, non dico Episcoporum, sed etiam Apostolorum, sic absolute et indiscrete commisse sunt oves? *Si me amas, Petre, pasce oves meas.* Quas? Illius vel illius populi, civitatis, aut regionis, aut certi regni? *Oves meas*, inquit. Cui non planum non designasse aliquas, sed assignasse omnes?

Nihil excipitur, ubi distinguitur nihil. Et forte praesentes caeteri condiscipuli erant, cum committens uni unitatem, omnibus commendaret in uno grege et uno pastore, secundum illud: *Una est columba mea, formosa mea, perfecta mea.* Ubi unitas ibi perfectio... Ergo iuxta canones tuos, alii in partem sollicitudinis, tu in plenitudinem potestatis vocatus es. Aliorum potestas certis arctatur limitibus: tua extenditur et in ipsos, qui potestatem super alios acceperunt. Nonne, si causa extiterit, tu Episcopo coelum claudere, tu ipsum ab episcopatu deponere, etiam et tradere Satanae potes? Stat ergo inconcussum privilegium tuum tibi tam in datis clavibus, quam in ovibus commendatis »; una voce cum gregibus suis firmiter tenent ac docent:

168. Romanum Pontificem verum Christi Vicarium totiusque Ecclesiae Caput, et omnium christianorum Patrem et Doctorem existere, et ipsi in beato Petro pascendi, regendi et gubernandi universalem Ecclesiam a Domino nostro Iesu Christo plenam potestatem traditam esse.

169. Romani Pontificis iurisdictionis potestatem quae vere episcopalis est, immediatam esse: erga quam cuiuscumque ritus et dignitatis pastores atque fideles, tam seorsum singuli, quam simul omnes, officio hierarchicae subordinationis, veraeque obedientiae obstringuntur, non solum in rebus, quae ad fidem et mores, sed etiam in iis, quae ad disciplinam et regimen Ecclesiae per totum orbem diffusae pertinent; ita ut custodita cum Romano Pontifice tam communionis, quam eiusdem fidei professionis unitate, Ecclesia Christi sit unus grex sub uno summo Pastore.

† Sixt. V, Const. *Immensa*, 22 Ianuar. 1588.

170. Ecclesiam ideoque Romanam, disponente Domino, super omnes alias ordinariae potestatis obtinere primatum.

171. Iuxta Vaticani demum Concilii definitionem, docemus: Romanum Pontificem, cum ex Cathedra loquitur, infallibilem esse, et huic definitioni contradicentes anathemate damnatos.

TITULUS III.

DE SACRIS CONGREGATIONIBUS S. ECCLESIAE ROMANAE

172. Quoniam R. Pontifex non tantum per seipsum, in Encyclicis, Constitutionibus, Bullis, Brevibus, etc., sed etiam per sacras Congregationes sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium ab ipsamet Apostolica Sede constitutas, ad faciliorem et promptiorem universae Ecclesiae causarum et negotiorum expeditionem, exercet supremam suam potestatem, illarum Congregationum decretis et decisionibus summa pietate adhaerendum est et parendum. Illae siquidem de levioris momenti et frequentioribus quaestionibus nihil decernunt aut definiunt, nisi secundum disciplinam apud Sanctam Sedem vigentem et probatam, nihilque statuunt de gravioribus negotiis, nisi de mandato Summi Pontificis, cuius ad iudicium causam referre tenentur ex Apostolicarum Constitutionum praescriptis. Unde

173. Congregationum Sacrarum decreta, quae praesertim Supremus Pastor expresse confirmaverit, habere vim legis cuique perspectum est.

174. Curabunt ergo Episcopi ut decisiones istae quae, sive cum pro urbe et orbe feruntur, sive cum Dioecesim propriam aliquo modo attingunt, sive cum pro casibus particularibus datae, regulam tamen agendi generalem exhibent, ad sui cleri notitiam adducantur, et ab omnibus, iuxta earum vim ac tenorem, religiose serventur.